

GLEDALIŠKI LIST

Narodnega gledališča v Ljubljani

1939-40

DRAMA

20 W. SHAKESPEARE:
HAMLET

Din 2:50

GLEDALIŠKI LIST

NARODNEGA GLEDALIŠČA V LJUBLJANI

1939.40

DRAMA

Štev. 20

W. SHAKESPEARE:

HAMLET

PREMIERA 20. APRILA 1940

Ko je francoski kritik in literarni zgodovinar H. Taine zapisal o Shakespearju, svojo znamenito sodbo: »imagination complète« — popolna fantazija, je nemara poznal tudi Goethe-jevo opredelitev umetnosti kot »eksaktno fantazijo«. Iz teh dveh misli bi jasno sledila sodba o Shakespearejevem delu kot popolni umetnosti, kar je Taine gotovo tudi hotel izraziti, naj je pri svojih besedah imel v misli Goethejeve ali ne.

Ves kulturni svet se danes zaveda, da ta sodba ni pretirana. V svojih tridesetih ali pet in tridesetih igrh je Shakespeare nakopičil kakih petsto človeških značajev in usod. Kdor motri to skoraj nepregledno galerijo ustvarjenih oseb, se mu mora zdeti, da je bil duh tega tvorca vseobsežen, da je poznal, razumel in vseboval vse človeško, vse strasti, vse nagone, silne in plemenite, velike in neznatne, tajne in očitne, da je prebral vse mogoče človeške položaje, vesele in tragične, in da je prečutil vso usodo človeštva. Bil je resnično »une imagination complète«.

Vendar ta duh ni bil kompleten samo po svoji vseobsežnosti; tak je bil tudi po svoji kakovosti, po svoji prodirnosti, vernosti in dragocenosti. Kakor je malodane izčrpal neskončno vrsto človeških značajev, tako je izčrpal tudi vsakega izmed njih in vsa njihova svoj-

stva in jih podajal z neznansko tajnovidnostjo in prepričevalnostjo. In ko je preživel s svojimi osebami ogromno število njihovih položajev in usod, jih je preživel tako resnično in polno kakor da so vsa ta življenja in usode njegovo lastno življenje; prodiral jim je do kraja in do zadnjih meja in je v vsakem izmed njih preživel tragikomedijo človeka sploh, tragikomedijo žive, smrti zapisane kreature.

Vsak njegov človeški lik je razkrit in razodet do svoje skrivnosti, do svojega temeljnega bistva, ali drugače pogledano, vsaka njegova človeška narava, je v njegovem besedilu prečiščena in prejasnjena do osnovne sheme in žive formule, ne da bi pri tem izgubila svojo bitnost, živost in resničnost.

Vsej tej vseobsežnosti in stvarniški popolnosti sledi pri tem tvorcu tudi njegova beseda, ki mu poje enako prepričevalno od umetne banalnosti, ki jo kedaj pa kedaj hote izraža, pa do najglobljih in najvišjih misli in od najtišjih in najnežnejših glasov zaljubljene device ali v molitev zatopljenega srca do najbolj divjih izbruhov in do najsilnejših govorov junaka, ki preobraža obličje sveta. Da, njegova beseda je kos celo govorici nadzemskih in nadčutnih pojavov in bitij. Popoln instrument popolne fantazije.

Kljub veličini, popolnosti in dragocenosti malone vsega Shakespearejevega dela je nedvomno središče in žarišče vse njegove dramatične »Hamlet«. Na to nas opozarjata ona čudovita toplina in bajna luč, ki sta razlita preko tega neskončno poetičnega dela. Vsaka njegova drama je polna stvarniškega bogastva, toda v nobeni ni Shakespeare tako razsipen kakor tu, nikjer ni njegova bujna fantazija tako neumorna in opojna kakor v »Hamletu« in nikjer ni njegov duh tako neizčrpen, bister, svetel in očarljiv. Domisleki in misli se tu vste z igrivo resnobo in smotrnostjo največjega umetnika vseh časov in čudežna snov, ki izgoreva v tem delu, daje oslepljivo, čisto,

poetično in bajno svečavo, v kateri sta svet in življenje čudovita in strašna, pošastna in prekrasna do omame.

Ta posebna dragocenost »Hamleta« je očitno v zvezi s skritim sorodstvom, ki obstoji med osrednjo osebo te igre, med kraljevičem danskim in poetom samim. V vseh drugih dramah govori Shakespeare o junakih in osebah davnih časov, v katere se vživlja, v Hamletu pa se izpoveduje osebno in neposredno, dasi neskončno diskretno in zabrisano in dasi morda tudi nevede. Enodušna sodba vse angleške in tuje literarne znanosti je to, da nobena postava tega dramatičnega tvorca ne stoji tako blizu njegovi osebnosti kakor Hamlet, ki je izpoved te velike človečnosti.

Kakor v vsem drugem se pokaže Shakespearjeva veličina tudi v tej umetniški izpovedi. Izpoved ima neskončno število stopenj od nezavednega izpovedovanja v ravnanju in v trenutnem položaju pa do velikega izpričevanja vse osebnosti, njenega osnovnega jedra, osrednje njene sheme in formule. Težka in velika je zapoved: spoznaj samega sebe. Še večje pa je tisto spoznanje samega sebe, ki je pravo, odmaknjeno stvarno gledanje samega sebe, s katerim vidi tvorec Shakespearjevega kova svojo lastno osnovno življenjsko formulo tako nazorno, da jo lahko vloži kot živo jedro v ustvarjeno figuro, kakor je to storjeno v Hamletu.

Človek bogatega, živega in plemenitega duha in srca, ki živi odmaknjeno in zamaknjeno za neosebne in visoke stvari sveta, se zaplete v tej drami v neizprosen boj s svojo okolico, z ljudmi, ki se jim misel nikdar ne dvigne nad osebno korist, ki so z vsem svojim bitjem predani svetu in topi resničnosti. V nasprotju s Hamletom, ki pozna samo svoje nadosebno maščevanje in višjo resnico, eksistira za njegove sovražnike samo resnica njihovih strasti in nagonov, ki jih ubogajo brez pomisleka in vesti.

Jasno, da v boju s takimi nasprotniki mora poginiti ta princ, ki

je poln moralnega nezaupanja celo do volje, ki mu jo je navdihnili prikazen, in do slehernega koristnega smotra. Drama tega žlahtnega duha, ki je tako soroden Shakespearejevemu, je pretresljiva in vzvišena. Čudovita prisposoba boju, ki ga je v svojem življenju bojeval s svetom poet, kakor ga mora bojevati vsak v višje in blažje resnice zamaknjeni duh. Kakor svetla luč po temi hodi danski kraljevič po tem dvoru in vsa moč teme se vzdigne, da naposled zaduši to živo in dragoceno iskro. Lux in tenebris je preprosta formula njegove drame, drame Shakespearejevega življenja. Samo še tri druga dela so v svetovni literaturi, ki v tako mogočni objektivni podobi izpovedujejo pisateljevo osrednjo življenjsko resnico kakor »Hamlet«, to so: »Kralj Edip«, »Don Kihot« in »Faust«. »Hamlet« je najbolj očarljiv med njimi.

In kakor ona tri velika dela, izraža »Hamlet« poleg osnovnega poetovega življenjskega čustva še temeljno čustvo svoje dobe. Renesansa je prebujenje osebnosti, ki je dotlej kakor v nekem polsnu živela v srednjeveškem krščanskem kolektivu. Shakespeare je v »Hamletu« pokazal vso čudovitost tega, kar je vstajalo iz sna. Živeti budno, iskro, na vse, kar se godi okrog tebe odzivati se z vso intenziteto svoje duše, sproti ustvarjati življenje po zakonu lastne narave, to je zahteva slehernega resničnega individualizma. Hamlet živi tako. Njegov duh stvarniško oblikuje življenje te osebnosti, ves je isker in buden, ne buden v smislu nizkih snovnih bitij okrog sebe, marveč v visokem smislu v lepoto zamaknjenega človeka.

Shakespearejev sodobnik Ben Johnson imenuje tega poeta »dušo časa«. Shakespearejeva genialna pesnitev o danskem kraljeviču, o tej prvi osebnosti v literaturi, osebi v novem, renesančnem in če hočete evropskem smislu, potrjuje njegove znamenite besede. »Avonski labod« je bil resnično »duša časa«, duša renesance ki je ostala duša novega evropskega humanizma.

J. Vidmar

Goethe o Hamletu

(Iz »Wilhema Meistra učna leta«)

Sprejel sem vlogo princa, ne da bi vedel, kaj delam. Mislil sem, da jo študiram, in pričel sem se učiti na pamet najmočnejša mesta, samogovore in tiste nastope, v katerih imajo duševna moč, polet duha in živahnost največ razmaha, kjer se vznemirjeno srce lahko pokaže v izrazu, polnem čustva.

Tudi sem mislil, da prav prodiram v duhu vloge, če breme globeke otožnosti takorekoč vzamem nase in pod tem tlakom sledim svojemu vzoru skozi čudni labirint prenekateri njegovi muhi in čudaštvu. Tako sem se učil ter se vadil in menil sem, da se bom polagoma zлил s svojim junakom v eno osebo.

Toda čim dalje sem prodiral, tem težje mi je bilo predstavljati si celoto in navsezadnje se mi je videlo skoraj nemogoče priti do nekega pregleda. Nato sem predelal dramo v nepretrgani zaporednosti in tudi zdaj mi marsikaj ni šlo v račun. Zdaj se mi je zdelo, da vidim protislovja v značajih, zdaj v izrazu, in že sem obupal nad tem, da bi našel tisti ton, v katerem bi lahko govoril celo svojo vlogo z vsemi odstranitvami in odtenki. V tem blodišču sem se dolgo vbijal zaman, dokler se mi ni posvetilo upanje, da se bom po neki posebni poti mogel približati svojemu smotru.

Poiskal sem vse sledi, ki so kazale na Hamletov značaj, kakršen je bil pred smrtjo njegovega očeta. Spoznal sem, kakšen je bil in kakšen bi bil ta zanimivi mladenič nemara postal, če ne bi bilo tega nesrečnega dogodka in grozot, ki so mu sledile.

Nežen in plemenit po svojem rojstvu je zrasel ta kraljevski cvet pod neposrednim vplivom veličanstva; pojem pravice in knežjega dostojanstva, čut za dobro in dostojno se je razvijal v njem hkratu z zavestjo njegovega visokega porekla. Bil je knez, rojen knez in

je želel vladati, samo da bi dobrota lahko neovirano ostala dobrota. Prikupen po postavi, blag po naravi in priljuden po svojem srcu, bi moral postati vzor mladosti in radost sveta.

Brez vsake preočitne strasti je bila njegova ljubezen do Ofelije tiha slutnja sladkih potreb. Njegova vnema za viteške vaje ni bila popolnoma izvirna, temveč te želje mu je bilo treba vzpodbujati in stopnjevati s hvalo, ki je veljala nekemu tretjemu. Njegovo čisto čustvo je poznalo poštenjake in je znalo ceniti mir, ki ga iskreno srce uživa na odkritih prsah prijatelja. Do neke meje se je naučil spoznavati in ceniti dobro in lepo v umetnostih in znanostih. Neokusnost mu je bila zoperna in če je v njegovi nežni duši moglo vzkliti sovraštvo, je vzrastlo le toliko, kolikor je bilo treba, da je zaničeval upogljive in neiskrene dvorjane in da se je porogljivo poigraval z njimi. Bil je neprisiljen in preprostega vedenja in ni ne preslastno užival brezdelja, kakor ni prevroče iskal dela. Nekakšno akademsko pohajkovanje je bilo tudi njegovo življenje na dvoru. Bil je bolj vesele volje kakor srca, bil je dober družabnik, popustljiv, skromen, pozoren in je znal žalitve odpuščati in pozabljati; nikoli pa se ni mogel družiti s tistim, ki je prestopil meje pravega, dobrega in dostojnega...

In zdaj si mislite, da temu princu nenadoma umrje oče. Častihlepnost in oblastželjnost nista njegovi strasti. Dotlej mu ni bilo važno, da je sin kralja; zdaj pa je primoran paziti na razdaljo, ki loči kralja od podložnikov. Pravica do krone ni bila dedna in vendar bi se sin lažje potegoval za prestol in njegovo upanje bi bilo bolj trdno, če bi njegov oče živel dalje časa. Zdaj pa vidi, da ga je njegov stric kljub vsem navideznim obljubam nemara za vselej izpodrinil. Zato se čuti tako siromašnega po milosti in po imetju in tujega v vsem, kar je od rane mladosti lahko štel za svoje. Takrat se njegov duh prvič obrne v žalost. Čuti, da ni več niti toliko, kot vsak ple-

mič; vede se kot služabnik vsakogar in ni več vljuden in prostodušen, ne, temveč ponižan in ubog.

Na svoj nekdanji položaj gleda samo še kot na minule sanje. Zaman ga njegov stric bodri in mu skuša njegov položaj pokazati v drugačni luči. Občutek lastne ničnosti ga ne zapusti več.

Drugi udarec, ki ga zadene, ga rani globlje in ga skloni nižje. To je poroka njegove matere. Temu zvestemu in nežnemu sinu je po očetovi smrti ostala še mati. Upal je, da bo v družbi z zapuščenim, plemenito materjo lahko častil junaško postavo velikega pokojnika. Zdaj pa izgubi še mater, in sicer huje, kakor če bi mu jo bila vzela smrt. Zaupanja polna podoba, ki si jo dober otrok tako rad ustvari o svojih starših, mu izgine. Pri mrtvem ni pomoči, pri živi mu ni opore. Tudi ona je ženska in splošno ime za njen spol — slabost, označuje tudi njo.

Zdaj se šele čuti zares potrtega in zares siroto in nobena sreča na svetu mu ne nadomesti, kar je bil izgubil. Ker ni ne žalosten ne zamišljen po naravi, mu postaneta žalost in premišljevanje težko breme. In takega vidimo pri prvem nastopu.

Predstavlajte si tega mladeniča, tega kraljevskega otroka čim živeje, predočite si njegov položaj in ga potem opazujte, ko izve, da se postava njegovega očeta prikazuje; stojte ob njegovi strani v tisti strašni noči, ko se častitljivi duh sam pojavi pred njim. Neznanska groza ga prevzame. Nagovori čudežno prikazen, vidi, kako mu namigne, gre za njo in jo poslušaj. — Strašna obtožba zoper njegovega strica zazveni v njegovih ušesih, poziv k maščevanju in nujna, ponovna prošnja: Pomni me!

In ko duh izgine, koga vidimo pred seboj? Mladega junaka, ki koprni po maščevanju? Rojenega vladarja, ki je srečen, da ga je usoda pozvala zoper uzurpatorja njegove krone? Ne! Strmenje in mračnost obideta samotarja; grenak postane s smehljajočimi se hudo-

delci; prisega si, da pokojnika ne pozabi in zaključí s pomembnim vzdihom:

Svet je iz tira; prokletstvo in sram,
da jaz sem rojen, naj ga uravnam.

V teh besedah, se mi zdi, je ključ za vse Hamletovo dejanje in jasno mi je, kaj je hotel Shakespeare pokazati: veliko dejanje, naloženo duši, ki temu dejanju ni kos. In v tem smislu je vse delo popolnoma izdelano. Tukaj je usoda zasadila hrast v dragoceno posodo, ki bi lahko sprejela vase samo ljubke cvetlice; korenine se razrasejo in posoda je uničena.

Lepo, čisto, plemenito, visoko naravno bitje, ki nima čutne moči, kakršne je treba za junaka, pogine pod bremenom, ki ga ne more ne nositi ne vreči raz sebe; vsaka dolžnost mu je sveta, ta mu je pretežka. Nekaj nemogoče se zahteva od njega, ne nekaj nemogočega sploh, temveč nekaj, kar je nemogoče zanj. Kako se izvija, obrača, plaši, naskakuje in umika, sprejema neprestano opomine, se neprestano spominja in naposled skoraj popolnoma izgubi svoj smoter izpred oči, ne da bi mogel kdaj dobiti svojo radost nazaj.

Naš Hamlet

Prva uprizoritev sedanjega »Hamleta« v Šestovi odrski obliki je bila 26. januarja leta 1922. Mesec poprej, t. j. 25. decembra 1921, je bila krstna predstava Goljeve popularne otroške igre »Peterčkove poslednje sanje«. Bili so to srečni teaterski dnevi uspeha, razprodanih hiš in najboljšega razpoloženja. Ne spominjam se premiere, ki bi tako zagrabila vse gledališko osobje kot je bila premiera »Hamleta«. Topli mrz nestrpnega pričakovanja je zajel tudi občinstvo, ga zagrabil in držal v enakem objemu pri vseh 52. predstavah: Hamlet je postal naša narodna igra.

Tistim, ki jim gledališče ni tako blizu kot nam in abonentom, ni mogoče razumeti našega odnosa do te Shakespearjeve tragedije. Za sodelujoče, t. j. za gledališke ljudi in stalne obiskovalce našega gledališča, pa moramo ob tej posebno slovesni priliki pa poudariti: »Hamlet« je praznik naše hiše in — prva ljubezen naše Drame. V njem je vsa tradicija naše igralske družine in prav ob njem so naši najlepši spomini, zgodbe ter prijetna zavest uspeha in zaslužene slave. Hamleta so takrat hodili gledat študentje, znali cele odlomke iz njega na pamet — toda to so znali tudi naši odrski delavci in tehnično osebje. Danski kraljevič je bil ves naš, hodil je med nami in se pogovarjal z nami.

V tem je nekaj velikega in skoraj nerazumljivega; če pa pomislimo na takratno razpoloženje in miselnost Slovencev tik po vojni, ko jim je pretresalo srce bridko razočaranje trojne razdelitve njihove zemlje in prastare skupnosti — potem lahko razumemo, kako so čutili s Hamletom, ki obtožuje umor, zlobo, svojo dobo in nje krivico, vsi naši prevarani ljudje, begunci in povratniki iz vojne, Sibirije in ujetništva. Shakespeare je imel zanje prav posebno besedo, ki jim je šla do dna srca.

Če govorimo o Hamletu v sedanji obliki, se moramo spominjati na dolgo vrsto imen, ki so v tesni zvezi s to predstavo. (V režiji C. Debevca sta igrala Hamleta Debevec in Kralj, sicer je bila zasedba skoraj ista kot pri Šestu.) Kralja Klavdija je igral Gaberščik, nato pa do danes M. Skrbinšek. Kraljic je bilo na izbiro: Borštnikova, A. Danilova, C. Medvedova, a prestol je obdržala Marija Vera. Prva Ofelija je bila Šaričeva, za njo Wintrova, Nablocka in Vida Juvanova. Prvi Polonij je bil nadarjeni Pavel Ločnik, Laert Emil Kralj, Horacij in Rozenkranc pa sta bila Peček in Drenovec kot sta še danes. Od sodelujočih pri prvi predstavi jih pri sedanji uprizoritvi sodeluje samo še — šest — poleg Šesta. Mnogo imen od

takratne premiere ni več danes na gledališkem lepaku: Železnik, Šubelj, Gorjupova (piva igralka), Markič, Strniša, Smerkolj, Medven, Bitenc itd.

Toda, ko se je nenadno pojavil na odru med sinjimi zastorji naš tovariš Zvonimir Rogoz, smo vsi začutili nekak prijeten spomin, prošlost se nam je primaknila, stari časi so se ponovili med nami.

Rogoz sam ni imel drugačnih občutkov in je rekel:

»Ne vem, kako je to: zdaj, ko sem spet tu in gledam svoje stare tovariše, se mi zdi, da sploh nisem bil v Pragi, tako mi je, kot da sem bil ves čas med vami.«

Toda tako je bilo tudi nam vsem in ne najmanj prof. Šestu, ki je z najlepšimi spomini režiral igro, kot da bi se zavedal, kaj je napisal v »Gledališkem listu« pred 18. leti:

»Zdi se mi, da ni lepše in hvaležnejše naloge za igralca kakor igrati Shakespearja — posebej pa še igrati v »Hamletu«. In najsi bo najmanjša epizoda. In za režiserja šele!«

Med pavzo pravi Šest:

»Glej, to je bilo leta 1922. — zdi se mi, da prestopamo k — starejši generaciji...«

Rogoz:

»Saj ni res, meni se vidi vse kot da je bilo to včeraj, no jo, recimo oni teden.«

In Šest je potolažen. Ta mirni češki »no jo« iz ust našega slovenskega Hrvata, zamišljenega danskega kraljeviča, nam vsem vzbuja najlepšo tolažbo za vse težave naše velike in težke premiere.

Na skušnjah je zanimiva borba s tekstom. So dnevi, ko je ta borba uspešna in spet taki, ko je vsak trud zaman. Rogoz je prišel z gotovim tekstom in ga govoril že na prvi skušnji tako lepo, da smo se mu vsi čudili. Nehote se moramo ob tej priliki spomniti gospe Nablocke, ki je prišla na prvo skušnjo »Idiota« z gotovo Na-

stasjo Filipovno in to v jeziku, ki ga ni nikoli slišala, niti slišala, da kje sploh govore ta jezik.

Pri besedi »štor« je bilo deljeno mnenje, češ da je štorov »o« visok, drugi pa so trdili, da je to odprti »o«. Rogoz nekaj časa pre-mišljuje in se končno odloči:

»Vzel bom od vsakega polovico.«

Ne borita pa se samo igralec in tekst, temveč še dva druga nasprotnika: Cankar in Župančič. M. Vera, Šaričeva, Rogoz, Skrbinšek in jaz smo igrali iste vloge še v Cankarjevem prevodu in jih tudi sedaj še znamo. Veljalo nas je mnogo truda, da smo se naučili novo besedilo, ki se od starega včasih le malo, drugič pa spet bistveno razlikuje. Na skušnjah smo kar naenkrat zaplavali v Cankarja in šepetalka nas je z vso silo naganjala k Župančiču. Rogoz zmaje z glavo:

»Povsod mi sili pred oči Cankar z mustačami, kakršnega imamo v Pragi na sliki.«

*

Nekega dne se je spet pojavil Župančič na odru kot dramaturg ter je nadzoroval od takrat vse skušnje. Igralec je bil v tako zvanem »dvojnem ognju«: z ene strani tenkosluhi Župančič, z druge dramaturg Jos. Vidmar. To ni šala. Oton Župančič, ki ravno te dni dokončava prevod »Romea in Julije«, nam je dal toliko novih smernic, smiselnih naglasov in izpiljenih vokalov, da mu morajo biti zanje hvaležni tudi tisti, ki so že 60 krat igrali v »Hamletu« in so si z nekako upravičenostjo domišljali, da so vlogo že davno popolnoma izčrpali. Župančič je vedel še vsakemu marsikaj popraviti in dodati.

Ko M. Skrbinšek (kralj Klavdij) moli svojo skesano molitev, začuje za seboj sikanje ter se jezno obrne proti kulisi:

»Inspicijent, nikar ne sikajte!«

Župančič pa se zvito smeje ob zastoru: on je sikal in hotel s tem Skrbinška opozoriti, naj malo tišje moli.

V prizoru, ko Hamlet zabode Polonija, stoji Župančič za zastorom. Inspicijent ga resno opozarja, naj se umakne, toda Župančič se do zadnjega ni hotel in tako bi ga skoraj Rogoz kot gost na lepem umoril.

Ko je bila razpisana zasedba vlog za »Hamleta«, je gledal naš vlasuljar ta razpis in majal z glavo:

»Koliko jih je! To so vsi naši igralci in jih še ni dovolj! Enega so morali celo iz Prage poklicati!«

V četrtek pa stopi na oder k Hamletu pešadijski kapetan v uniformi ter se poslavlja od nas vseh — naš bivši »prvi grobar« iz »Hamleta«. Ivan Cesar je odhajal v južne kraje.

Če govorimo o »našem« Hamletu, je to prijetna samozavest, da imamo takega protektorja, ki nam je navdahnil skupnost, povezanost in navdušenje.

Nobena beseda tega ne pove bolj odločno kot sledeča zgodba.

Pred leti nam je obolela šepetalka. Obiskal jo je predsednik našega »Združenja«, L. Drenovec, kateremu je povedala vse poslednje želje in celo oporoko.

S težavo je še pristavila vsa solzna: »Samo 'Hamleta' bi še rada suflirala, še vsega znam na pamet!« ...

Gospa je ozdravela in nocoj sodeluje pri »Hamletu«.

Fr. Lipah

Lastnik in izdajatelj: Uprava Narodnega gledališča v Ljubljani. Predstavniki: Oton Župančič. Urednik: Josip Vidmar. Za upravo: Josip Vidmar. Tiskarna Makso Hrovatin. Vsi v Ljubljani.

LEKARNA
Mr. A. USTAR
LJUBLJANA

nasproti glavne pošte

Oddajajo se zdravila no recepte vseh bolniških blagajn. — Priporoča malnovec pristen, naraven v vseh množinah. — Orig. norveško ribje olje, sveže, naj-finejše vedno v zalogi. — Naročila točno po pouzetju!

Klaviroje, gosli, čela, saksofone, trompete, klarinete
Hohner harmonike in vse glasbilne potrebščine od
šolskih do prvovrstnih izdelkov kupite najceneje pri

WARBINEK
MIKLOŠIČEVA 4

Garantirano mojstrsko popravilo in
izboljšanje glasu pri vseh glasbilih

A. JANEŽIČ

Galanterijske in modne potrebščine

*Šolske, pisarniške in knjigoveške potreb-
ščine na debelo in na drobno*

L J U B L J A N A
FLORJANSKA ULICA 12 - 14

*Knjigoveznica, industrija šolskih zvezkov
in poslovnih knjig*

HAMLET

TRAGEDIJA V PETIH DEJANJIH. SPISAL V. SHAKESPEARE. PREVEL O. ŽUPANČIČ.

REŽISER: PROF. O. ŠEST.

Klaudij, kralj danski	Skrbinšek	Duhovnik	Kaukler	Ofelija, Polonijeva hči	Šaričeva
Hamlet, sin prejšnjega in nečak sedanjega kralja	ROGOZ k. g.	Marcel } častnika	Presetnik	Duh Hamletovega očeta	Potokar
Polonij, véliki komornik	Lipah	Bernardo } častnika	Kaukler		
Laert, Polonijev sin	Jan	Francisko, vojak	Bratina	Dvorniki in dvornice, častniki, vojaki, sli in drugo spremstvo.	
Horatio, Hamletov prijatelj	Peček	Prvi igralec	Levar		
Voltimand	Tiran	Drugi igralec	Brezigar		
Kornelij	Brezigar	Igralka	M. Boltarjeva	Osebe v igri »Mišnica«:	
Rozenkranc	Drenovec	Dva burkeža, grobarja	Plut, Presetnik		
Gildenstern	Sever	Fortinbras	Levar	Prolog	Brezigar
Osrik	Sancin	Gertruda, danska kraljica in Hamletova mati	Marija Vera	Kralj	Levar
Plemič	Tiran			Kraljica	M. Boltarjeva
				Lucijan, kraljev nečak	Brezigar

Gotek slik: 1. Terasa pred gradom. 2. Dvorana v gradu. 3. Soba pri Poloniju. 4. Terasa pred gradom. 5. Drugje na terasi. 6. Soba pri Poloniju. 7. Soba v gradu. 8. Soba v gradu. 9. Dvorana. 10. Soba v gradu. 11. Kraljičina soba. — ODMOR 15 MINUT. — 12. Soba v gradu. 13. Soba v gradu. 14. Soba v gradu. — KRATEK ODMOR. — 15. Soba v gradu. 16. Pokopališče. 17. Dvorana. Godi se v Danskem.

SCENSKA MUZIKA: A. BALATKA. MUZIKA DRAVSKE DIVIZIJE.

Blagajna se odpre ob pol 20.

Začetek ob 20.

Konec ob 1/4 24.

Parter: Sedeži I. vrste	Din 35'—
„ II.-III. vrste	„ 32'—
„ IV.-VI. „	„ 28 —
„ VII.-IX. „	„ 26'—
„ X.-XI. „	„ 24 —
„ XII.-XIII. „	„ 22'—

Lože v parterju (4 sebe)	Din 120'—
„ v I. redu (4 sebe)	„ 120'—
„ balkonske (4 sebe)	„ 90'—
Dodatni ložni sedeži v parterju	„ 25'—
„ v I. redu	„ 25'—
„ balkonski	„ 18'—

Balkon: Sedeži I. vrste	Din 24'—
„ II. „	„ 20'—
Galerija: Sedeži I. vrste	„ 16'—
„ II. „	„ 14'—
„ III. „	„ 12'—
Galerijsko stojišče	„ 6'—
Dijaško „	„ 3'—

VSTOPNICE se dobivajo v predprodaji pri gledališki blagajni v opernem gledališču od 10. do pol 1. in od 3. do 5. ure. Predpisana taksa za penzije in fond je vračunana v cenah.

OB
LEPI
GLASBI,
SLADKE
BON-
BONE!

Bon-Bon

LJUBLJANA, MIKLOŠIČEVA CESTA 30

Izbira keskov, bonbonov, čokolade, desertov in likerjev.

Knjigarna Kleinmayr & Bamberg

najstarejša v Jugoslaviji, priporoča
svojo bogato zalogo strokovnih in
zabavnih knjig v vseh jezikih

Ljubljana, Miklošičeva cesta števil. 16

ŠUMI

ČOKOLADA, BONBONI, FINO PECIVO,
BONBONIERE, LIKERJI, I. T. D. I. T. D.
VEDNO SVEŽE BLAGO - TOVARNIŠKA ZALOGA

GRADIŠČE ŠTEV. 7 - 9

POLEG DRAME